

Огляд-
презентація
книг для дітей
серій

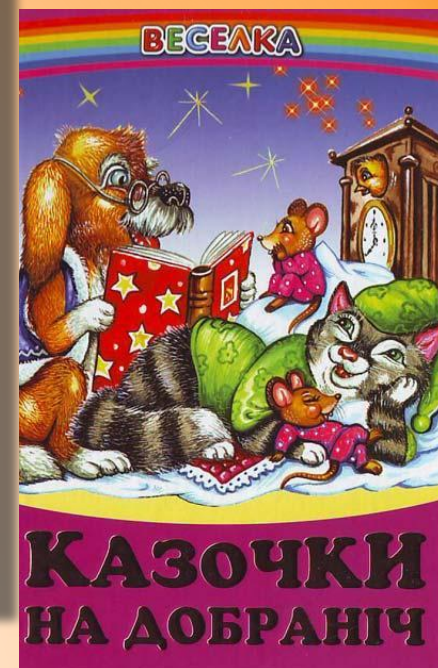
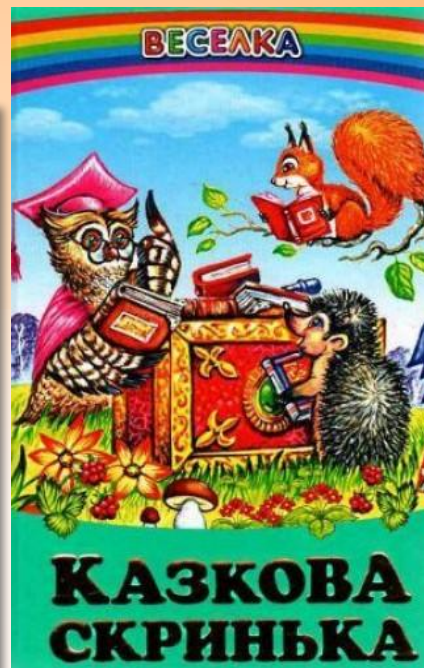
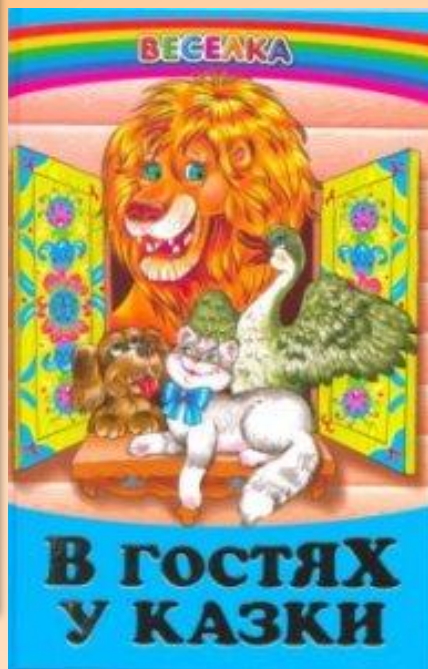
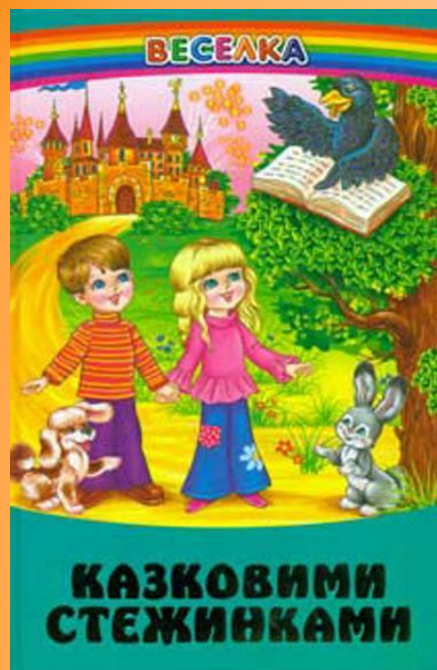
«Веселка»

та

«Сонечко»

Підготувала бібліотекар
Охтирської ЗОШ І-ІІ ст. №6
*Литвиненко Оксана
Володимирівна*

Ці книги - золота скарбничка українських народних казок, з якої ми черпаємо скарби народної мудрості. На прикладах казкових персонажів ми можемо досягнути складний світ людських взаємин, навчитися відрізняти добро від зла, бути добрими та чемними.

* Казковими стежинками

ПІВЕНЬ, СОБАКА ТА ЛИСИЦЯ

Один господар погано доглядав свого собаку та півня. Собаці похлебтати нічого не давав, а півневі — подзьобати. От вони й нарадилися до лісу втекти, без господаря пожити. Півень знайшов собі сідало на гілляці високого дуба, а собака трохи нижче в дупло заліз і зробив там собі лігво. Отак вони удвох тихо та мирно й вік прожили б, по-дружньому все між собою ділячи, коли б не та звичка у півня ночами співати та людей до роботи будити.

Заспівав півень у лісі перший раз — і почула його голос лисиця, а почувши, вилізла з нори. Заспівав півень удруге — лисиця вуха настовбурчила, слухає, з якого боку голос долинає. Прислухалася та й пішла на той голос. Прибігла до дуба, стала та й думає: «Я цього півника із дуба зманю, піймаю та й з'їм». Підняла писк угору й завела солоденьким голоском:

— Ти один-однісінький півник на весь ліс, а я теж тут сама-самісінька лисичка. Спустися, півнику, вниз,

будемо з тобою жити в дружбі та злагоді.

— А я тут не один, — каже півник. — Унизу піді мною живе мій друг — воротар. Постукай у ворота, попроси, щоб він тебе впустив. Може, він одчинить ворота й тебе прийме.

Лисиця подумала, що той воротар — другий півень, і зраділа невимовно: от з'їсть не одного півня, а відразу двох. Постукала хвостиком об дуба, сидить і чекає, поки їй ворота відчинять. Аж тут собака як плигоне з дупла та як ухопить її за загривок! Крекче лисиця, стогне, і хвостом вертить, та тільки й устигла подумати: «Заманулося півнячого м'яса, та своє півневі й собаці принесла».

Собака так її трусонув, що на цьому й кінчилися усі лисиччині хитрощі.

* В гостях у казки

ЛЕВ І КОМАРІ

Одного разу лев, лежачи під кущем, позіхнув, потягся разів два і каже сам собі:

— Спасибі богу, що я такий дужий вдався, нікого на світі не боюсь! Не так, як он ті нікчемні комарі; всякий його роздавить, і вони всіх бояться.

Комарам досадно стало, що він їх ні за що має. Один із них каже:

— Не думай, що ти як здоровий, так тебе ніхто не здолає. Ми хоч і малі, а як захочемо, так іще тобі носа втремо.

Лев сердито гаркнув:

— Мовчи, негіднику! Чиє б гарчало, а твоє краще б мовчало. Я вас однією лапою всіх подавлю.

Старший комар каже:

— Ану, братці, возьмімося за нього, буде тямити до нових віників, як глузувати з нашого брата!

Як сипонули комарі на лева, як почали його жигати! Уже він і хвостом махав, і лапами то однією, то другою по землі шльопав і всіма одразу лапами дригав і зубами клацав; нічого не допомогло. Хоч чимало й подушив комарів, а їх ніяк не зменшувалось; як з мішка сипались на лева. Уже він і підплигував сажень на п'ять угору і навкруги куца бігав, а комарі одно жигали. Лев бачить, що з комарами важко справитися, почав прохати їх:

— Будьте ласкаві, перестаньте, одчепіться од мене. Я з вами пожартував, а ви думаєте, що я насправді з вас глузую. Змилуйтесь, ради бога, припиніть.

Комарі облишили лева, піднялись угору стовпом і кажуть:

— Не хвастайся, брате, умом, не хвалися силою...

* Казкова скринька

ЛИСИЦЯ І ЯСТРУБ

Сів якось яструб на березі річки і задрімав на теплому від сонця камені. Підбігла до яструба хитра лисиця і вхопила його своїми гострими зубами.

— Ой, не їж мене! — заблагав її яструб. — Відпусти мене на волю, а я за те знесу тобі яйце завбільшки з твою голову.

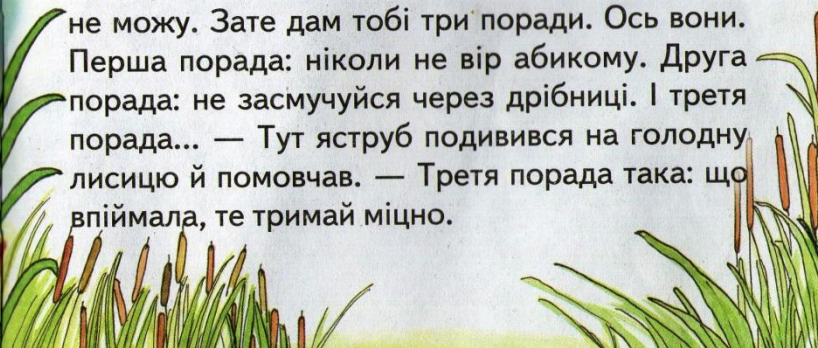
«Ох, і пощастило ж мені! — подумала лисиця. — Такого птаха впіймати! Справжнісінський скарб!»

Розціпила вона зуби і випустила яструба.

А яструб сів на гілці дерева і почав дразнити дурну лисицю.

— Не знесу я тобі яйця завбільшки з твою голову, — сказав він. — Не знесу через те, що не можу. Зате дам тобі три поради. Ось вони. Перша порада: ніколи не вір абикому. Друга порада: не засмучуйся через дрібниці. І третя порада... — Тут яструб подивився на голодну лисицю й помовчав. — Третя порада така: що впіймала, те тримай міцно.

*Казочка на добраніч

НЕРОЗУМНЕ КОШЕНЯ

ринесла кицька мишеня і каже кошеняті:

— Ось тобі, грайся, учись мишей ловити.

І пішла. Кошеня торкнуло лапою мишку раз, удруге. Лежить мишка і не поворухнеться. Схопило злегка зубами, а мишка:

— Ой, ой! Мені ж боляче!

Кошеня розціпило зуби, а лапою мишку тримає.

— Відпусти мене, — просить мишка.

— Не можу, — каже кошеня, — мене мама буде сварити.

— Моя теж сваритиме, якщо я не прийду.

— То твоя мама, а то — моя! Вона буває дуже зла, як розгнівається, — каже кошеня.

— А що ти зі мною зробиш?

— Повчусь, як мишей ловити, а тоді мама прийде, скаже, що робити.

— Хіба так учаться? — пропищала тихенько мишка.

— А як? — дивується кошеня.

— А так: я буду тікати, а ти наздоганяй — як у квача грають.

— Це цікаво, — погоджується кошеня.

— І дуже весело, — пропищала мишка. — Я як долічу до трьох, ти зразу ж мене відпускай.

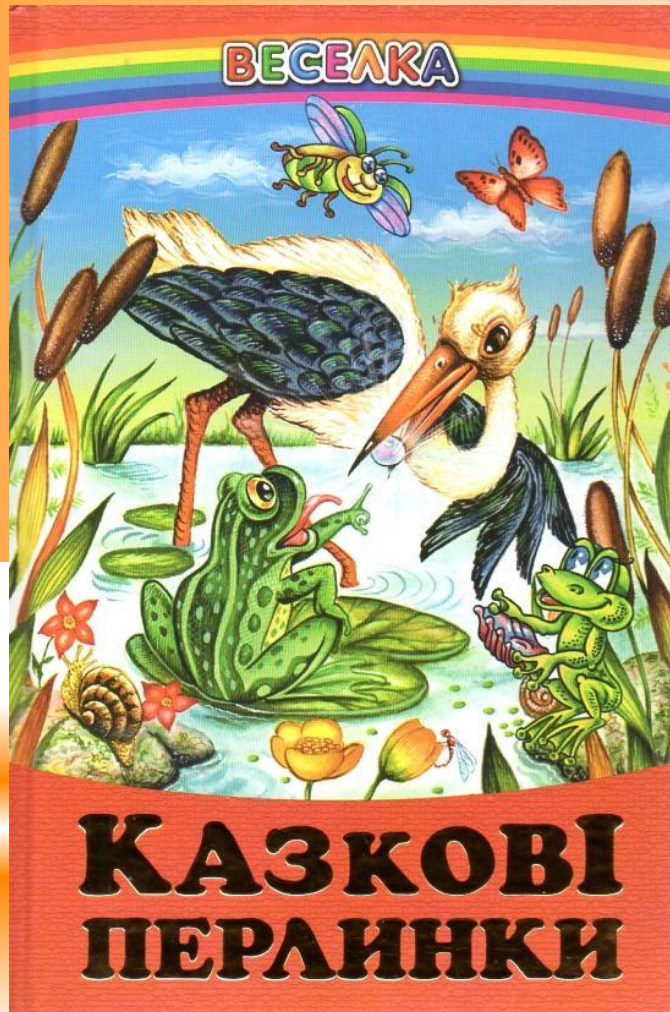
І тільки кошеня відняло лапу, мишка шусть — і нема. Як вітром здуло.

Лаяла кицька кошеня. Вуха нам'яла, щоб пам'ятало науку.

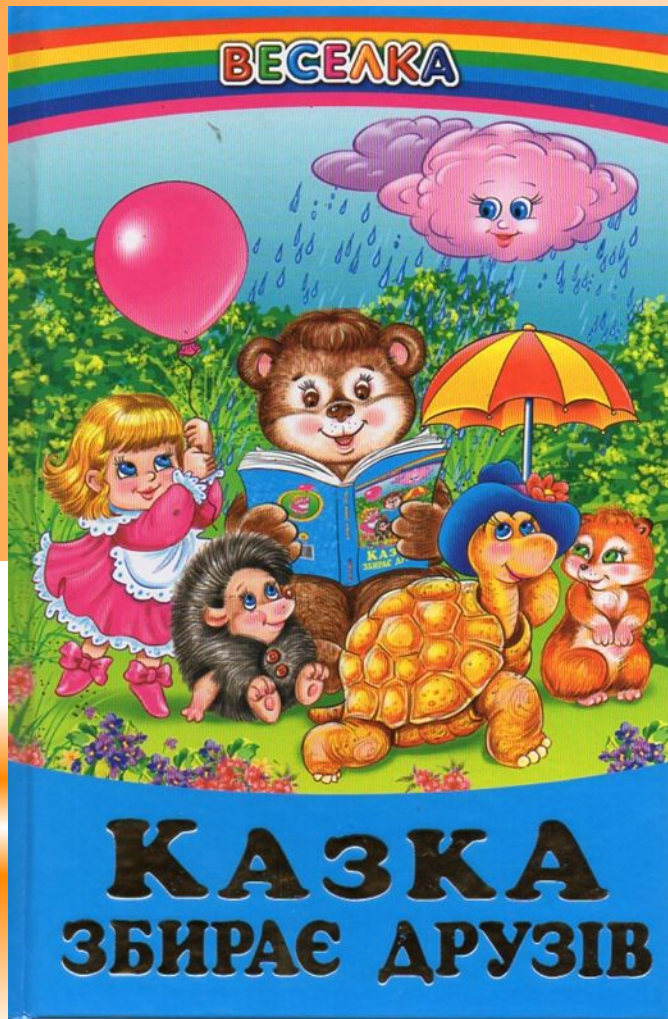

* Казкові перлинки

* До збірки увійшли відомі українські та зарубіжні народні казки. Вони вчать мудрості, виховують почуття гумору та розвивають творчу уяву.

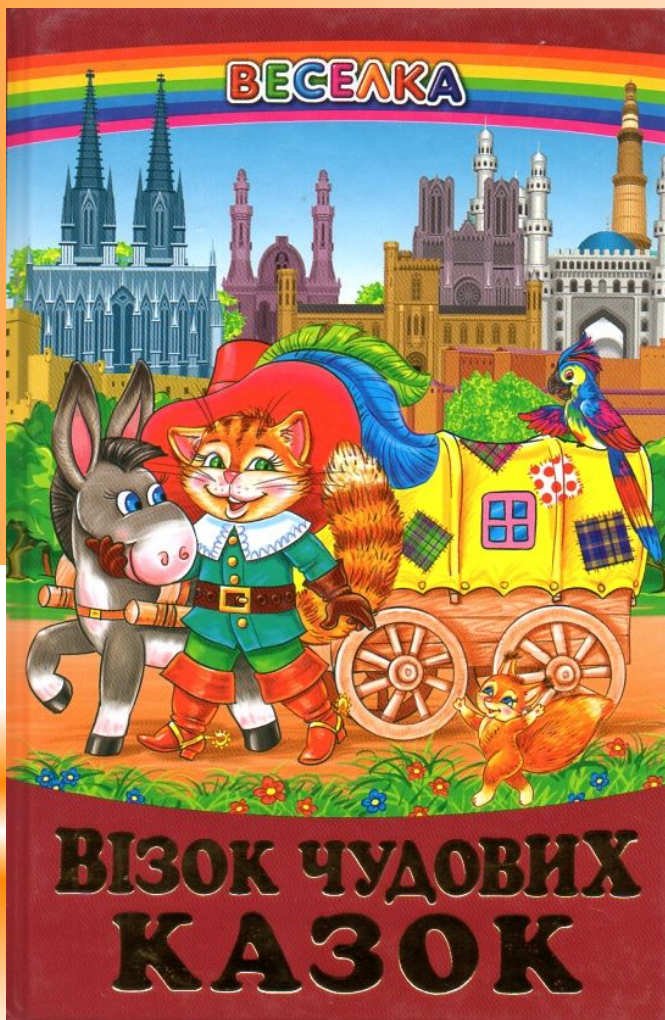
* Казка збирає друзів

* До збірки увійшли відомі народні та авторські казки. Читаючи їх, малята навчаться відрізняти добро від зла, здійснювати гарні вчинки, бути розумними та ввічливими.

* В гостях у казки

* До збірки увійшли віршовані казки відомих українських письменників. Серед їхніх героїв – веселі, дотепні чотириногі істоти, крилаті літуні: джмелик та сорока-білобока; рослини: колосок та горох. Казки вчать мудрості, виховують почуття гумору та розвивають творчу уяву.

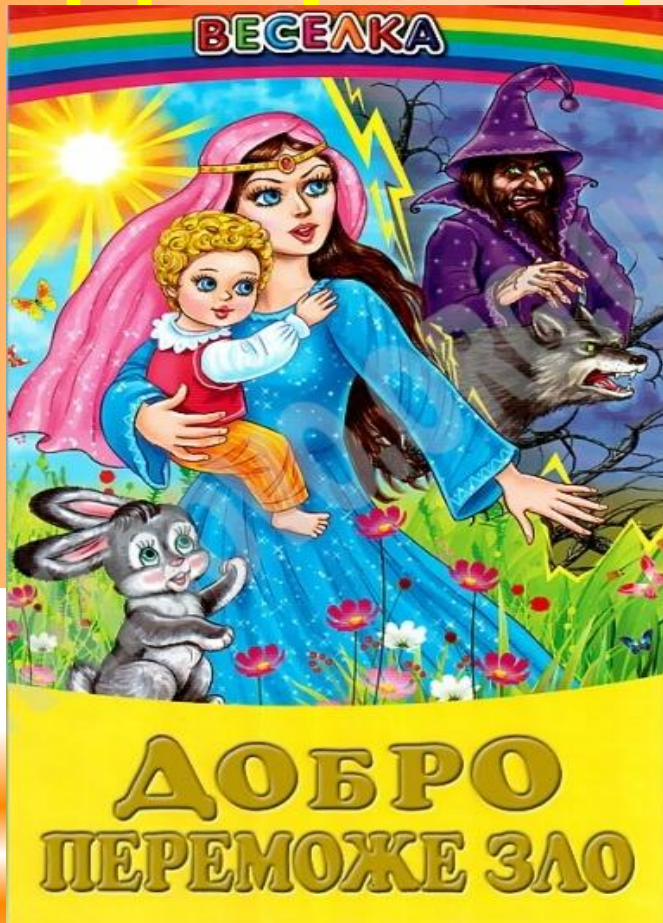
* Добре зернятко - гарні сходи

* До збірки увійшли найкращі твори українських і зарубіжних письменників на тему виховання дитини. Pozнайомившись з героями творів навчимося доброті, порядності, шанобливому ставленню до оточуючих.

Добро перемаже зло

* Всі люди різні, зі своїм характером, настроєм. Не всі вони добрі і порядні. Є серед них і злі, і жадібні, є і ті, що заздять, є ледачі, є брехливі. Але добро бореться зі злом і перемагає його.

* Блакитна кулька

БЛАКИТНА КУЛЬКА

1. Знахідка

Після уроків 3-Б висаджував у парку недалеко від школи молоді деревця. Славко і Олег копали ямку. Точніше кажучи, хлопці з лопатами тупцювали навколо невеличкого заглиблення у землі. Раптом лопата Олега наткнулася на щось тверде.

— Ой! Там щось є! — радісно вигукнув він. — Напевно, це скарби піратів, а може, скелет динозавра!

Хлопчик нахилився і став руками розгрібати землю.

— Мабуть, якась каменюка, — зневажливо мовив Славко. — Усі скарби і без нас давно вже знайдені...

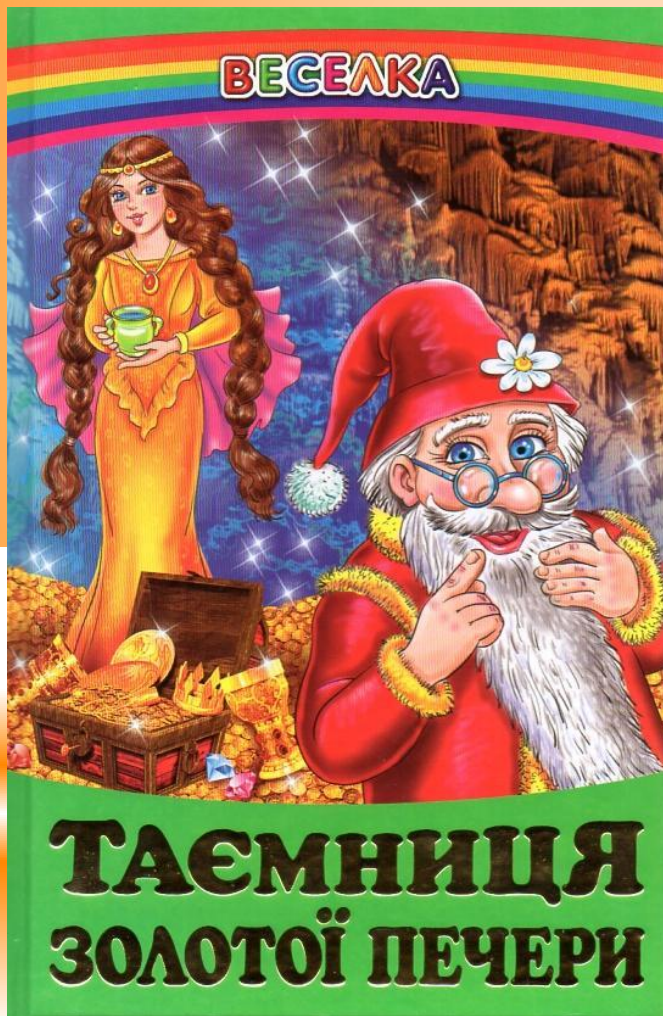
— Виходить, не всі! — посміхнувся Олег, витягаючи назовні маленьку металеву скриньку.

Затамувавши подих, хлопчик хутко відкинув кришку і зазирнув усередину.

* З героями захоплюючих пригодницьких історій, що ввійшли до цієї збірки, читачі потраплять у вирій карколомних подій: здійснять подорож у паралельний світ, знайдуть кульку, яка виконує будь-які бажання, познайомляться з прибульцями... Але усе скінчиться добре.

* Таємниця золотої печери

* Разом з героями захоплюючих пригодницьких історій, що ввійшли до збірки, читачі потраплять у казковий світ добрих і злих чаклунів. Герої наших історій хоч і навчаються у молодших класах, але дуже хоробрі, винахідливі, а тому завжди виходять переможцями у боротьбі зі злом.

Юрій Ярмиш ЧАРІВНІ ЛІКИ

Хто такий Василько?

Василько був малий і кирпатий. А ще — вередливий. І любив він лише два слова — «не хочу».

Вимовляв він їх по-різному.

Коли набурмосувався й тоненько виводив: «Не хо-о-о-чу!» — це означало, що мама хотіла вранці взути йому черевики.

Якщо Василько швидко мотав головою і пхинькав: «Не хочу, не хочу!» — усі знали: хлопчика хотіли вмити.

Коли ж Васильків рот розтягувався до вух, а сльози крапали на скатертину, наче дощик, і аж на вулицю долинав вереск: «Не хо-о-о-чу!!!» — кожен розумів: перед хлопчиком стоїть тарілка зі смачним борщем, а в склянці червоні солодкий кисіль.

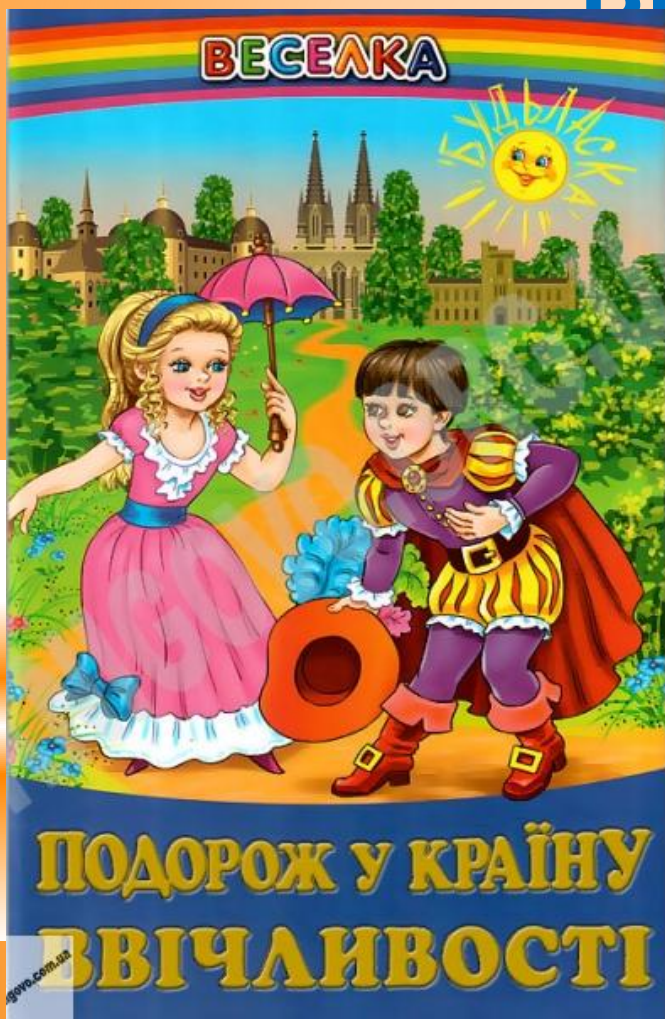
Бачите, який то був вередливий хлопчисько?!

Дід із зеленою бородою

Одного ранку Василько так довго пхинькав, що мама навіть на роботу не пішла. Тільки й чулося: «Не хочу, не хочу, не хочу!» Раптом рипнули двері, і на порозі з'явився дід — на зріст, як Василько, з довгою зеленою бородою й зеленкуватими бровами. Обличчя в діда — невдоволене, вузькі очі — хитрі.

— Ти кликав мене? — спитав він, поважно погладжуючи бороду.

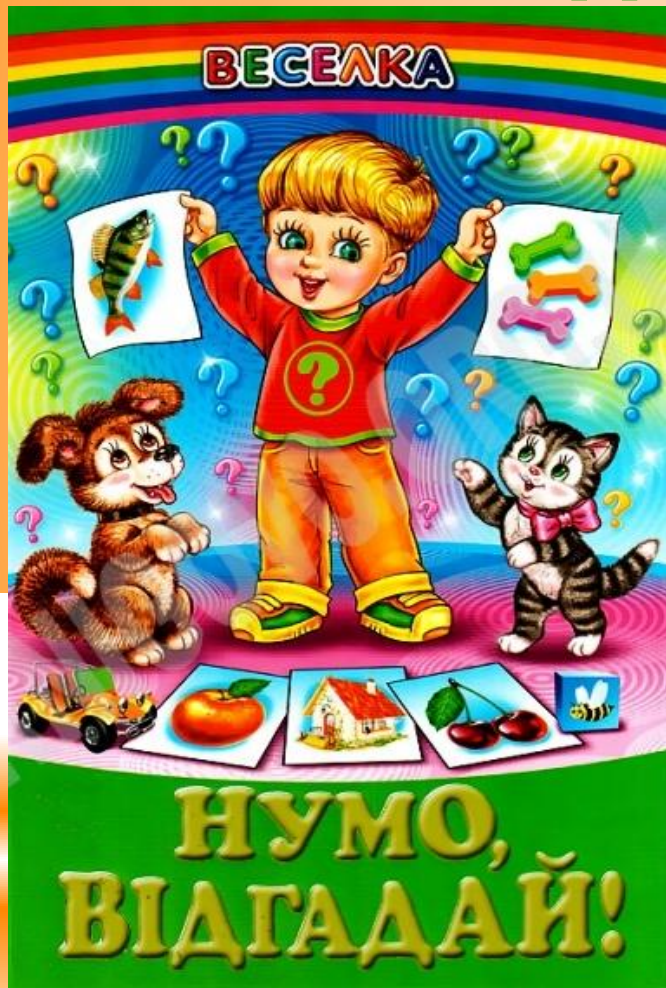
* Подорож у країну ввічливості

* Ця збірка відкриє прекрасний світ добра та любові, навчить головним правилам ввічливості та чарівним словам.

* Нумо, відгадай!

* До збірки ввійшли авторські загадки, спрямовані на те, щоб у легкій і захоплюючій формі пізнавали оточуючий світ.

* Нумо, відгадай!

Гнеться від горішків гілка?
Їх дістане спритна...
(Білка)

Як навколо спокій, тиша —
Вибіжить із нірки...
(Миша)

Під землею в нього світ,
Є сліпим маленький...
(Црґ)

Як вночі весь ліс замовк,
То на місяць виє...
(Вовк)

З сотні голок піджачок
Одягає...
(Монґеж!)

Мед із лісових угідь
Ціле літо їсть...
(Бемідя)

Сіромаха і стрибайчик —
Це вухатий, гарний...
(Жинця)

Рудохвоста, невеличка
В лісі бігає...
(Лиска)

Із щетиною жупан
Носить лісовий...
(Кабан)

**Книгу, друже, відкривай,
І сторіночки гортай!
Прочитаєш там загадки —
І знайдеш на них відгадки...**

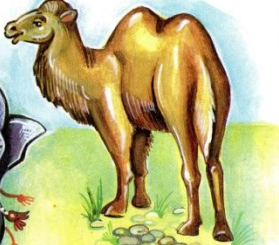
Там, де носик, в нього ріг
Ця тварина —
(Носоріг)

Велетенський має рот
Африканський...
(Бемот)

Знову чути дикий рев?
Це в савану вийшов...
(Лев)

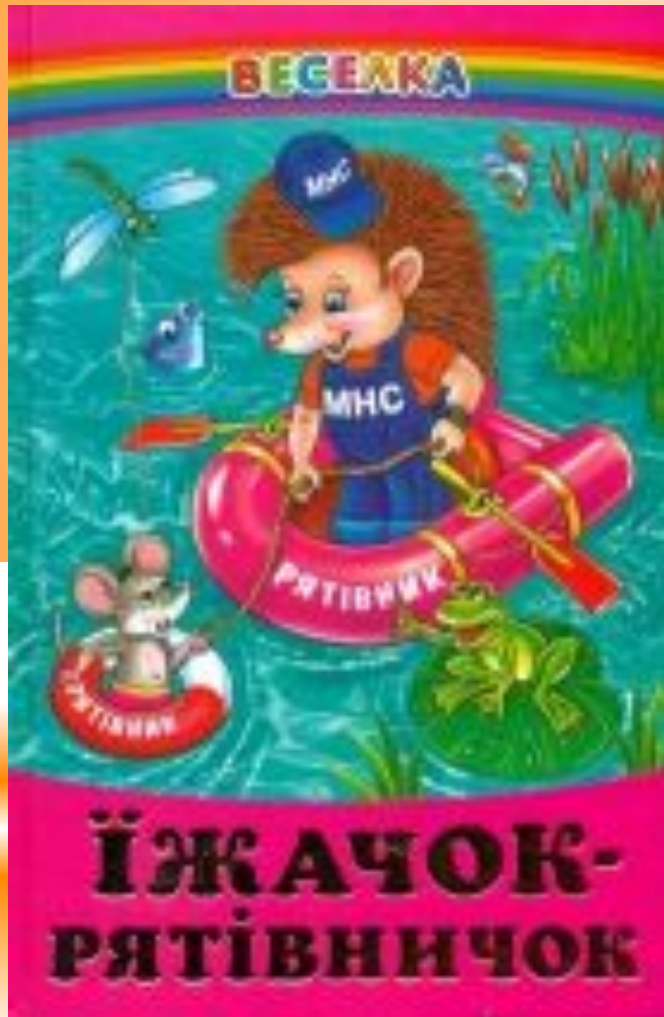

Возить по пустелі люд
Не машина, а...
(Верблюд)

Стоячи, свій бачить сон
Розумаха, добрий...
(Слон)

*їжачок-рятівничок

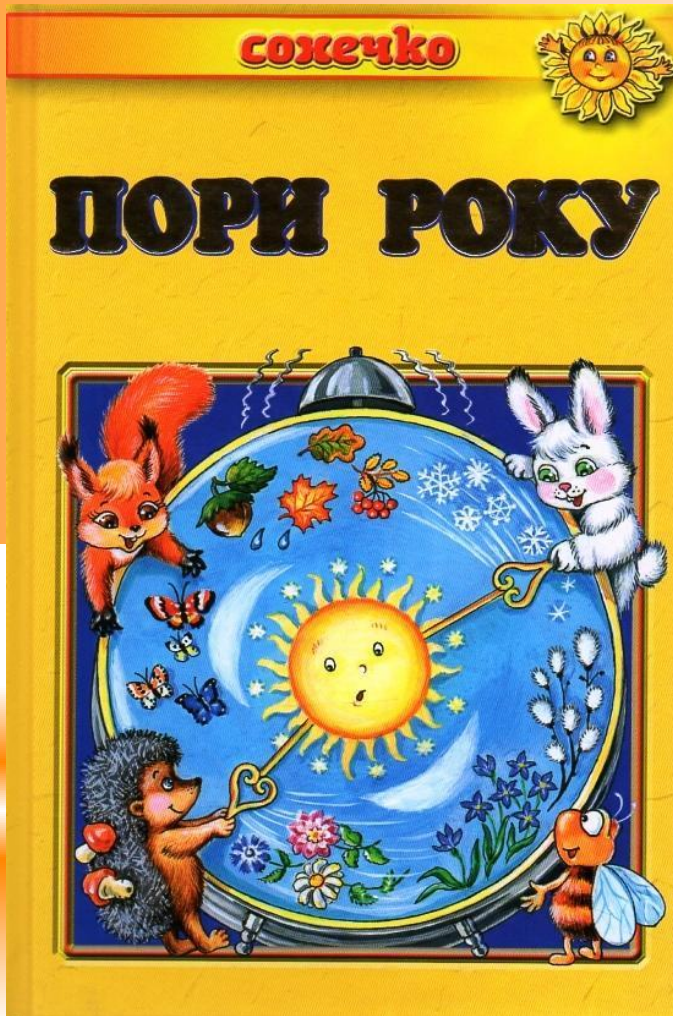

* Кожній дитині вкрай необхідно навчитися дотримуватися правил безпеки у поведінці вдома, на вулиці, в школі, у громадських місцях, у лісі або на річці. Такі правила буде легко засвоїти, прочитавши цю цікаву книжку.

* Пори року

* До збірки увійшли улюблені дитячі твори українських авторів, а також загадки, лічилки, щедрівки, скоромовки, прислів'я, присвячені порам року і різним народним святам.

Лариса Цілик

ЗАЙЧИК

На морозі в зайчика
Дуже змерзли пальчики.
Хатку снігову робив,
Рукавички загубив.
А тепер він скік та скік:
— Ой-ой, пальчики попik!
— І не знав я, — зайчик плаче, —
Що сніжок такий гарячий!

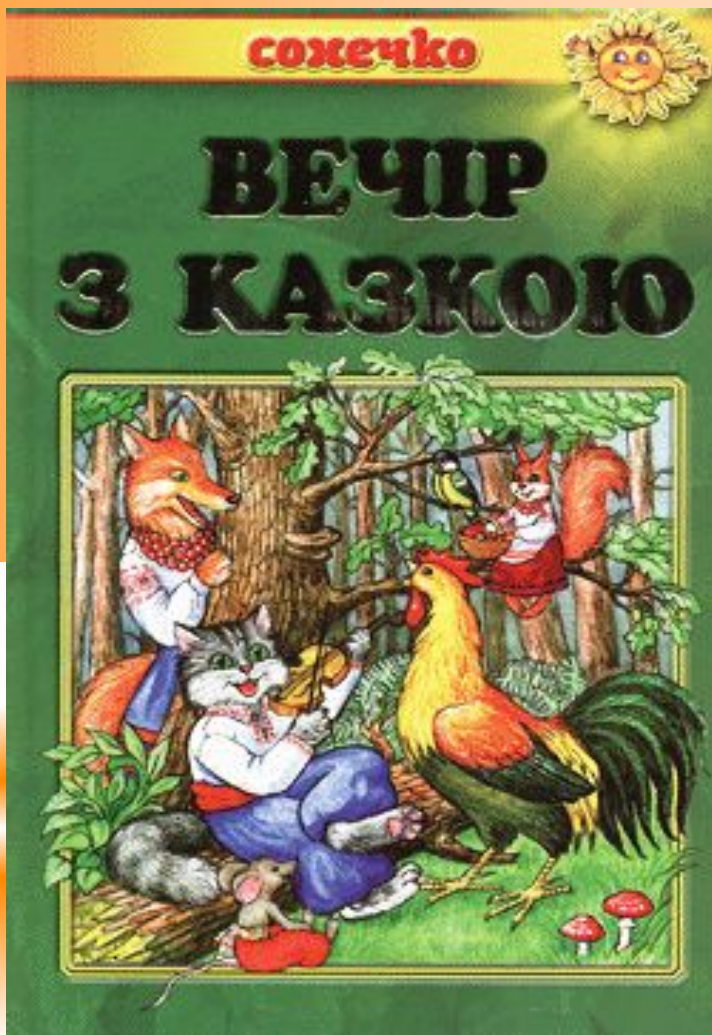
Сергій Цушко

СНІГ ІДЕ

Юрчик вибіг на поріг.
«На порозі — перший сніг.
Хлопчик дуже здивувався:
— Звідкіля цей сніг узявся?
Тато каже: — Звісна річ,
Сніг ішов усеньку ніч.

Сніг рипить під чобітками,
Юрчик бігає стежками,
Залиша сліди в саду:
— Сніг іде, і я їду!

* Вечір з казкою

* Ця книга - золота криничка українських народних казок, з якої ми черпаємо скарби народної мудрості. На прикладах казкових персонажів можна осягнути складний світ людських взаємин, навчитися відрізняти добро від зла.

СИНИ

Якось біля криниці зустрілися три жінки. По-набирали у відра води й розговорилися.

— Є в мене син, — каже одна, — та такий ловкий, такий дужий, що всіх своїх однолітків боре.

— А мій син, — сказала друга жінка, — співає як соловейко. Годі знайти співака, що міг би позмагатися з ним.

Тільки третя жінка не зронила й слова.

— А ти чого мовчиш і про свого сина нічого не розкажеш? — запитали в неї.

— А що казати? Звичайнісінький він у мене.

Підхопили жінки відра та й пішли додому.

Вибігли їм назустріч три хлопчики.

Один із них то дзагіою окрутнеться, то велику каміночку ногою підкине. Перша жінка притишила крок, не намилиється сином.

Другий хлопчик заспівав. І мати його навіть відра поставила, заслухавшись тої пісні. Зупинилась перевести дух і третя жінка.

— Мамо, дай-но я тобі допоможу, — підбіг до неї третій хлопчик.

Узяв він відра з водою і поніс додому. Коли це йде старий дід. От жінки в нього й питають:

— Скажи нам, мудрий чоловіче, чи славні у нас сини?

— Сини? — перепитав дід. — А де ж вони? Я бачу тільки одного. Он того, що з відрами.

* Від казки до казки

* До книжки ввійшли українські народні казки для дітей.

Якби нам хата тепла та люди добрі,
Казали б ми казку, баяли байку
До самого світанку...

Леся Українка

КОРОВА, КІНЬ І ПЕС

Корова, кінь і пес засперечалися між собою, кого із них господар найбільше любить.

— Звичайно, мене, — каже кінь, — я йому плуга й борону тягаю, дрова з лісу вожу, він сам на мені в місто їздить. Пропав би він без мене.

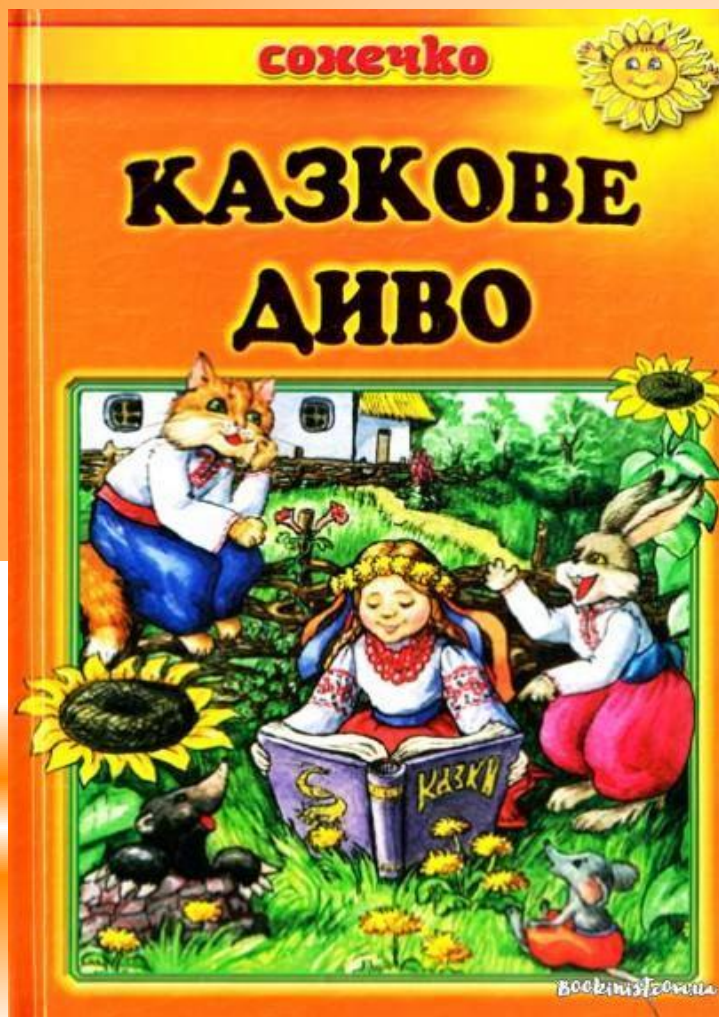
— Ні, господар більше мене любить, — каже корова, — я всю його родину годую, молоком напуваю.

— Ні, господар найбільше мене любить, — гарчить пес, — я йому хату стережу.

Почув господар цю суперечку та й каже:

— Годі сваритися, всі ви мені потрібні, і кожен з вас добрий на своєму місці. Але сам себе ніхто не хвалить!

* Казкове диво

* Казки, що увійшли до цієї книжки, по праву вважають золотим скарбом українського народу. Не одне покоління лине в оповитий чарами світ казки. І кожна така зустріч - це завжди радість. Адже казка вчить добра, мудрості, сміливості, чесності.

ХИТРИЙ ПІВЕНЬ

Півень, тріпочучи крилами, злетів на пліт і почав на все горло кукурікати. З сусіднього лісочка підкралася лисичка.

— День добрий! — гукнула вона. — Почула, як ти гарно кукурікаєш. Чудовий у тебе голос. Тільки не знаю, чи вмієш ти так співати, як співав твій батько?

— А як же співав мій батько?

— Він на одній нозі ходив по плоту і, заплющивши одне око, так гарно кукурікав, що й ну...

— І я зможу! — сказав півень, випрямився, заплющив око і почав кукурікати.

— А чи зможеш ти стояти на одній нозі і, заплющивши очі, співати?

— Зможу! — крикнув півень.

Та тільки заплющив він очі, як лисиця підскочила і схопила його.

Понесла лисиця його в ліс і хотіла вже з'їсти, а він і каже:

— Твоя мати не так робила!

— А як же вона робила? — спитала лисиця.

— Схопивши півня, вона, перш ніж розірвати його, мала звичку співати.

— Я вся вдалася в матір! — промовила лисиця.

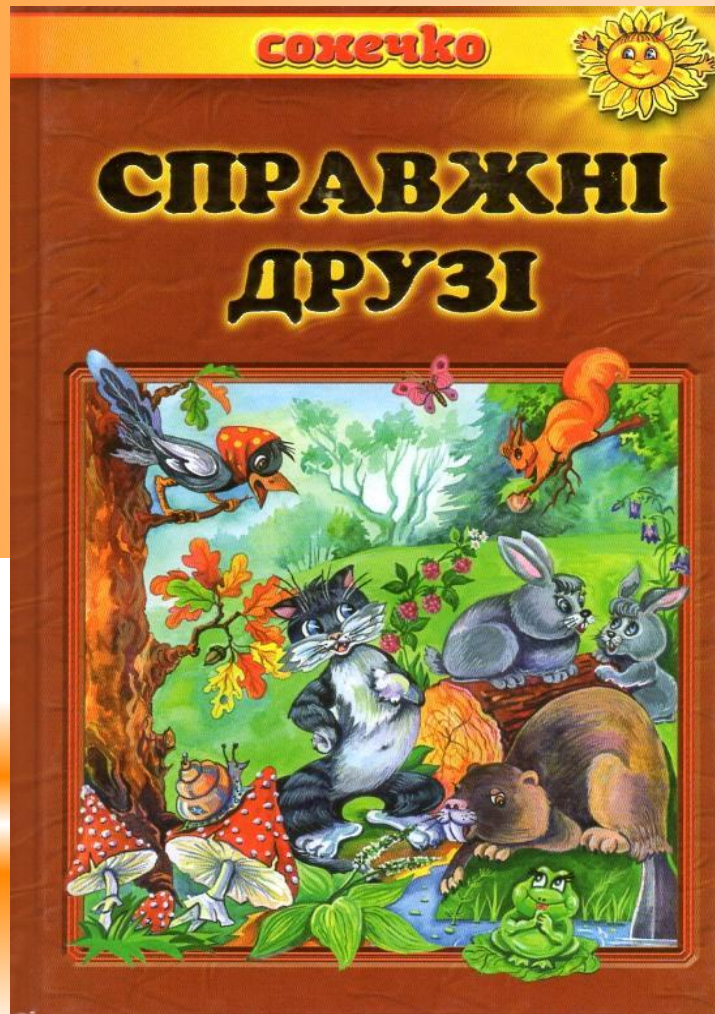
Заплющивши очі, вона почала щось шепотіти.

Півень тільки цього й чекав: змахнув крилами, злетів і сів на дерево.

— Ось тобі й маєш, півень мене перехитрив, — облизавшись, промовила лисиця, зітхнула і голодна подалася в ліс.

*Справжні друзі

* Збірка казкових оповідок відкриває нові сторінки дивовижного світу, який нас оточує. Знайомство з цими казками залишать радісний і добрий слід у душі на довгі роки, а їх герої можуть стати справжніми друзями читачам.

Одинокий листочок

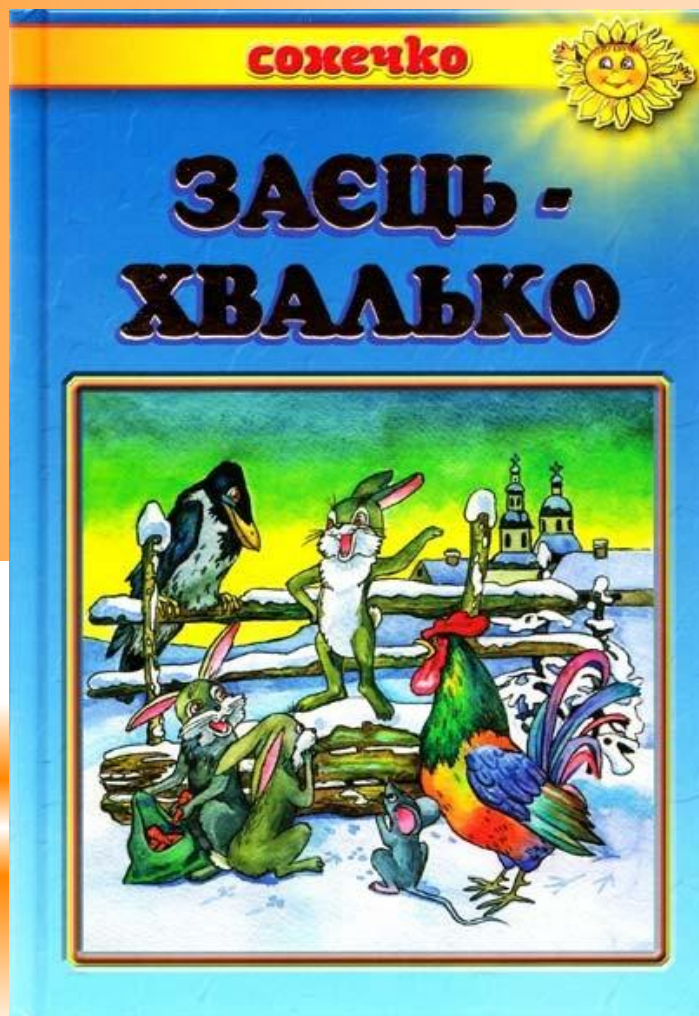
Прийшла золота осінь, і настало в листочків свято. Цілий рік вони чекали цих теплих, погожих днів. Розрядилися-розфарбувалися в різні кольори, і дожидали попутного вітерцю, аби політати. Дмухне вітер, зірветься листочок з гілки й летить, ойкає захоплено, сміється тихенько від радості. А як впаде, зі своїми друзями враженими ділиться: он як славно літав у піднебессі!

Сиділа під кленом пухнаста Білочка, милувалася листочками, що пурхали, наче яскраві метелики. Раптом чує: хтось тихенько пхінькає. Придивилась Білочка — це кленовий листочок, який впав біля стовбура, сумує й тяжко зітхає.

— Ти чого журишся? — запитала Білочка. — Твої братики й сестрички он як веселяться, літають, як метелики.

— А чого мені веселитися? — прошепотів листочок. — Я виріс на он тій гілочці, найнижчій. Все літо старався, сонячні промінці ловив. Подивись, як до осені приготувався! Всі кольори на мені — і зеленого трохи, й золотого, й помаранчевого. А прожилки червоні! А черешок брунатний! Оце б комусь розповісти про красу осені! Тільки ніхто мене так і не побачив. Гілочка моя зовсім низько. Так хотілося політати, а я тільки стриб, об стовбур стук, на землю плюх, — от й уся радість.

* Заєць - хвалько

* Ця книга — золота криничка українських народних казок, з якої ми черпаємо скарби народної мудрості. На прикладах казкових персонажів ми можемо досягнути складний світ людських взаємин, навчатися відрізняти добро від зла, а також здійснювати гарні вчинки.

ЧОМУ ЗАЙЦІ СІРІ

Всемогутній володар лісу вислуховував просьби різних звірів. Прийшла черга до зайців. Тоді виступив найстаріший з них і каже:

— Всесильний володарю! Усіх звірів ти оздобив різними гарними кольорами; одному тільки нашому роду дав ти простеньку, сіру одіж. Дай нам іншу шерсть: білу, чорну або хоч рябу, щоб звірі з нас не сміялися.

— Добре, любі дітоньки, — відповів володар. — Хай буде по вашій волі.

І тільки все це володар сказав — змінилася шерсть у зайців. Одні дістали колушок білий, другі — червоний, інші — чорний, ще інші — рябий.

Дуже втішилися зайці і розбіглися по лісі й по полю. Та тільки де не показалися — зараз побачили їх орли, яструби, лисиці, стрільці та почали

за ними ганятися та їх убивати. Насилу вдалось їм утекти в гущавину. «Ой, тяжко жити, — каже найстарший заєць. — Кожний ворог нас тепер бачить, а їх у нас багато. Скоро вигублять вони весь заячий рід. Ходімо до всемогутнього, щоб повернув нам нашу одіж».

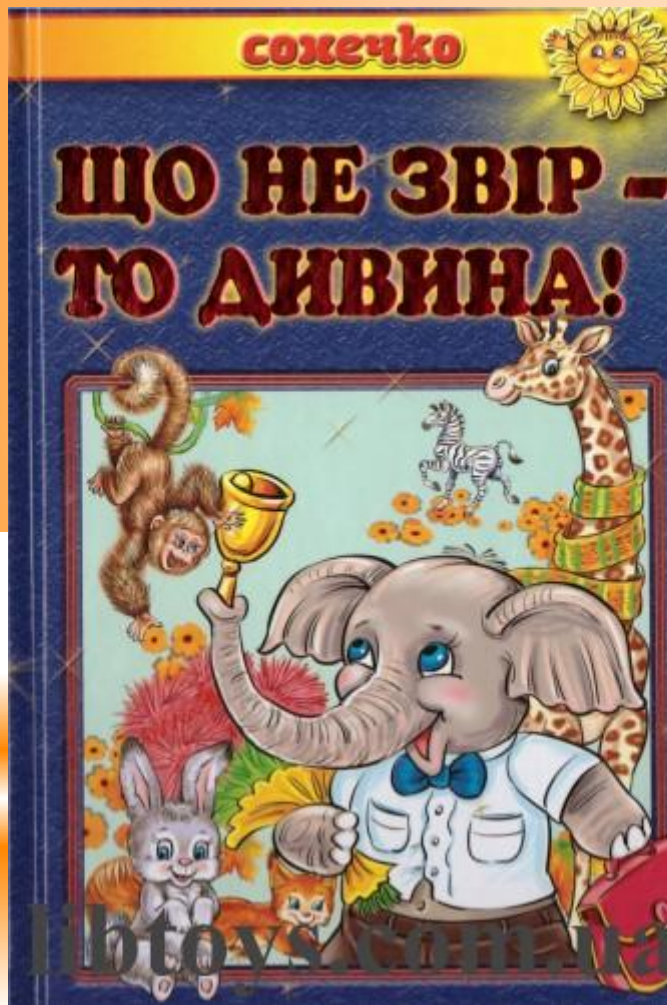
Як сказали, так і зробили. Пішли. Вислухав їх володар і каже:

— Знав я, що ви знову прийдете до мене. Сіру одіж дав я вам на те, щоб ваші вороги не могли вас так скоро побачити і вас так скоро убивати. Бачите тепер, що це було для вашого добра. Та хай буде по вашій волі. Дістанете знов сірий колушок, але на вічну пам'ятку вашої неумудрої забаганки деякі з вашого роду зостануться в різнокольоровій одіжці та будуть жити коло людських хат як свійські зайці — кролики.

І з того часу мають зайці свою давню сіреньку шерсть.

*Що не звір - то дивина!

* До книжки ввійшли вірші та загадки українських письменників та надбання народної творчості.

14

ЗАГАДКА

Живу я там, де вічний лід.
Ловлю я рибу на обід.
В кожусі білому завжди
Виходжу часто я з води.
Умію плавати й пірнати...
А як мене, малята, звати?
(вдімдев йиліБ)

ЗАГАДКА

Живуть під льодом «дідусі»
І мають вуса геть усі.
До того ж, всі вони спортсмени,
Бо мають ласти, як у мене.
(іжром)
Ігор Січовик

15

ПІНГВИНИ

Тато з мамою — пінгвіни.
Чорні фраки вкрили спини,
Білі в них, як сніг сорочки.
І маленька поряд дочка.

ЗАГАДКА

З моржем живе в однім краю,
Годує рибою сім'ю.
Хоч замість ніг у нього ласти,
Та не боїться він упасти.
То як же зветься, дітки, він?
Що тут гадати, це — ...

(нівгніп)
Ігор Січовик

Ч

И

Т

А

Й

Т

Е

Н

О

В

И

Н

К

И

САКХІТА
КУАЛКА

ДИВОВЖНІ
ІСТОРІЇ

ДОБРЕ ЗЕРКАЛО
ГАРНІ СКОДИ

ДОБРО
ПЕРЕМОЖЕ ЗЛО